

Løste, men senere atter er bleven Gier af en Bøsse. Men, hvad nu det Udkast til en Jagtlov, som er blevet Landstinget forelagt, angaaer, saa havde jeg haabet, at det der vilde være undergaaet saadanne Forandringer, at man dog ikke mere skulde være angst for at eie en Bøsse. Jeg seer imidlertid til mine store Sorg, at det er kommet tilbage fra Landstinget, uden at have modtaget saadanne Endringer, og da jeg saa dette, saa sagde jeg til mig selv: Det Bedste er vistnok fortiden at stemme imod enhver Jagtlov; thi det er vistnok ikke kommet saavidt, at vi endnu ere modne, som man pleier at udtrykke sig, til at faae, hvad jeg kalder en fornuftig Jagtlov, og det havde jeg da ogsaa i Grunden sat mig for hele Tiden, lige til jeg hørte de ærede Rigsdagsmænd for Holsteb Amts 1ste og 2det District og Rigsdagsmændene for Børgense, da jeg antog, at enhver Forhandling om en Jagtlov for Tiden er spildt Umage, eftersom Udsalbet har været i Landstinget. Nu, da jeg hørte dem nære det Haab, at det dog maaskee er muligt at faae Forslaget saaledes forandret, at det bliver brugeligt, eller hvad man kunde kalde fornuftigt, skal jeg stemme for, at det gaaer til 2den Behandling. Saa vil jeg see, hvad deraf kan flyde, men jeg vil — jeg siger det reent ud — stemme mig over at stemme for, at det Udkast til en Jagtlov, som her foreligger, bliver til endelig Lov.

Indenrigsministeren: Det Udkast, som nu foreligger Thinget, gaaer ikke ud paa at forandre Grundlaget for Jagtretten her i Landet, saaledes som det er fastsat ved den hidtil bestaaende Lovgivning, det forkynder sig kun som indeholdende nogle yderligere Bestemmelser om Jagtretten og Jagtrettens Udøvelse; der kan altsaa ikke stilles saadanne Fordringer til det, som om det skulde ganske omstøde eller ophæve de Grundsætninger, paa hvilke Jagtretten hidtil har hvilet. Forsaavidt man har ventet, at der ved dette Udkast skulde træffes nærmere Bestemmelser om Borgernes Ret til at bære Vaaben, da troer jeg, at dette er en Forventning, hvortil man neppe havde Anledning; der eksisterer ikke her i Landet noget almindeligt Forbud imod at bære Vaaben; et saadant Forbud eksisterer kun med Hensyn til visse enkelte skjulte Vaaben; Vaaben i Almin-

delighed er det derimod ikke forbudt at bære. Forsaavidt der med Hensyn til Jagtdistricterne er særlige Bestemmelser angaaende Skydevaaben og Transport af Skydevaaben, saaledes at de ere forberedte til umiddelbar Anvendelse og altsaa kunde tænkes misbrugte i Jagtdistricterne, da er dette et enkelt Punkt, der vedrører Jagtretten, men ikke staaer i nogen Forbindelse med den almindelige Ret til at bære Vaaben; og jeg indseer ikke, hvorledes man lettelig eller rettelig vilde kunne faae det almindelige Spørgsmaal om Afgangen til at bære Vaaben ind under denne Sag; hvis man derimod maatte ønske og troer at kunne retfærdiggjøre et Forslag til en Modification af de Bestemmelser, som nu for Jagtdistricterne ere anvendelige med Hensyn til Skydevaaben, da er det vistnok et Punkt, der selvfølgelig vil kunne bringes ind under nærværende Sag; herom har hidtil Intet været optaget i Udkastet, men det er som sagt et Punkt, som kunde gjøres til Gjenstand for speciel Forhandling, og jeg skal derfor for Diebliffet ikke gaae videre ind derpaa. Forsaavidt der er reist den Betragtning, at Jagtretten i Slesvig skulde være bleven stillet paa et ganske andet Grundlag end det, hvorpaa den hviler i det egentlige Kongerige Danmark, og hvilket er bibeholdt i nærværende Lovforslag, da turde dette beroe paa en Misforstaaelse af den citerede Bestemmelse. Ved den anførte S er der nemlig, saavidt jeg skjønner, aldeles ikke hjemlet andet end det Samme, der ligger til Grund for dette Lovforslag, nemlig Afgang til Jagtretten for Gieren; det hedder udtrykkeligt, at enkelte Bestidere, nemlig de, der bestidde, om ikke umiddelbart, saa dog ifølge stedfindende Adkomster, saaledes som Beneficiarer, kunne udøve den samme Ret som den, der tilkommer Giere, eller skulle anses som Giere med Hensyn til Jagtretten, men det almindelige Princip er, at Enhver faaer Jagtret paa sin Eiendoms Grund, hvilket er ganske det samme Princip som det, hvorpaa nærværende Lovudkast beroer; der er kun den Afvigelse, at der ved hiin Bestemmelse for Slesvig i enkelte Tilfælde har fundet Overgæng Sted fra ældre Forhold, uden at en saadan Erstatning er bleven indrømmet, som nærværende Lovudkast gaaer ud paa at hjemle